

Частина перша

Розділ 1

Лінда. Аколада

Аколада — дужка, за допомогою якої поєднуються дві чи кілька систем нотних ліній, які граються одночасно двома чи декількома інструментами. Рядок пов'язаних дужкою ліній також називається аколадою, коли вони поєднуються спільними тактовими рисами.

*Також аколадою називалася церемонія посвячення у лицарі та прийняття нового лицаря до ордену. Сам термін походить від французького слова *accolade*, що означає «обійми».*

- Й ви справді це робите?
- Що саме?
- Ну, займаєтеся сексом за...
- Займаюся сексом за?..

Двоє чоловіків сиділи у невеликому просто обставленому кабінеті з двома високими вікнами, що виходили у маленький двір, повністю зарослий зеленню та схожий на старий занедбаний французький сад. Буремний живий світ, що ще кілька років тому, здається, мав очевидні чіткі форми, запропоновані дбайливим садівником, нині втратив їх. Двір скидався на подобу смарагдового моря, що було раз і назавжди захоплене легкою бурею, — вона, мабуть, призупинялася лише зі зміною пори року, коли насичена зелень хвиль поступалася місцем рудувато-коричневій та бурштиновій млості.

Один з чоловіків — той, що поставив перше питання, — на хвилину полишив розмову та повернувся до вікна, розсіяно блукаючи поглядом переплетінням листя та гілок. Після доволі тривалої паузи, під час якої його співбесідник терпляче чекав, поки він

сформулює думку, чоловік відірвався від споглядання кущів та дерев і повільно вимовив:

— Я міг би сказати, що ви займаєтеся сексом за гроші, та щось зупиняє мене.

— Чи можу я дізнатися, що це?

Чоловік знову замислився й раптом розсміявся.

— Я й сам не знаю. Мабуть, те, що...

Він завмер, знову намагаючись зібрати думки та почуття, які, від втоми чи злості або хвилювання, щораз вислизали від нього.

— Мабуть, те, що вона... Лінда сказала мені того вечора, — нарешті проговорив він.

— Того вечора? — чоловік, що сидів навпроти, був явно заінтригований.

— Того вечора, коли я прийшов до неї та сказав... — чоловік зупинився, зніжковівши, — коли я сказав, що все знаю, і запропонував їй угоду.

— Іншими словами, коли ви вирішили шантажувати її.

Піднявшись зі свого місця, хазяїн кабінету пройшов до столу в протилежній частині кімнати та дістав зі скриньки пачку сигарет.

— Не заперечуєте? — він питально подивився на свого співбесідника та отримавши у відповідь нетерплячий кивок, закурив.

Гість дивився, як він підходить до вікна, та прочинивши одну з шибок, присаджується на підвіконня і випускає дим надвір.

Пригнічений чи то навмисною ввічливістю цього жесту, що межувала з витонченим знущенням, чи то самою ситуацією, що мучила його, гість кинув на хазяїна кабінету злісний погляд.

— Вона майстерно вміє створювати незручні інциденти. Я й не очікував від неї іншого. Але навіть я не міг припустити, що одного разу вона знайде собі повію й настільки полегшить мені життя.

— Як ви вважали, полегшить. — Адресат його репліки успішно проігнорував образу. — Втім, якщо ви тут, це означає, що щось порушило ваші плани.

Різко підвівши голову, чоловік, що сидів у кріслі, знову уп'явся очима у свого мучителя. Цього разу він мовчав доволі довго, а коли наважився порушити тишу, з його вуст зірвалося одне-єдине слово.

— Чому?

Потягнувшись до столу за попільничкою та повернувшись до своєї пози задоволеного життям сибарита, його співбесідник струсив попіл з сигарети. Він посміхнувся.

— Чому що?

Запала нова тиша. Але вона була вже не такою напруженою. Скоріше, давала місце — для роздумів, спокою... розуміння?

Мовчки, не поспішаючи, гість піднявся та, зробивши кілька кроків, зупинився просто навпроти хазяїна кабінету. Тепер погляд гостя ковзав по обличчю та статурі співбесідника, як раніше, не оминаючи жодної деталі, але зараз вони не були доказами чи рядками обвинувального вироку. Мигнувши раз, і другий, він раптом усвідомив себе всередині процесу... пізнання, і це примусило його гостро відчути, що він на чужій території, — більше, ніж за минулі пів години, коли він хотів бути й залишався обвинувачем.

Відступивши та спершись на віконну пройму, гість уважно роздивлявся чоловіка, що сидів перед ним.

Високий, худорлявий, великі подовжені кисті, хвилясте світле волосся, що попереду легкими кільцями спадає на чоло, так що періодично доводилося відкидати його назад, коротким рухом пальців чи просто труснувши головою. Зеленувато-блакитні очі, які цієї миті здавалися майже прозорими, й уста, надто явно позначені, аби виглядати гармонійними.

Абсолютно неприваблива зовнішність.

Питання, що так довго мучило гостя, те, через яке — він щойно зрозумів — він насправді прийшов, народилося саме по собі.

— Як вам це вдається?

Хазяїн кабінету не став уточнювати, про що йдеться. Замість цього він загасив майже допалену сигарету та, зробивши запрошувальний жест, перемістився знову до крісла. Дочекався, поки його співбесідник приєднається до нього, і поволі заговорив.

— Але ж, містере Террінгтон...

— Бенедикт, якщо хочете.

— Бенедикте, — гість змиряв його важким поглядом. — Це неможливо. Я хочу сказати, — те, що ви цим займаєтесь, хай як би із цим була пов'язана Лінда

або хто завгодно з її кола, про що я навіть не хочу знати, не означає, що вам це... ви...

Бенедикт усміхнувся.

— Містере Еттінгер... Ви дозволите називати вас Едвардом?

Той лише нетерпляче махнув рукою.

— Тож, Едварде, якщо я правильно розумію ваше питання, ви хотіли б знати, чи є моя робота результатом, скажімо так, вимушеного вибору, чи це є моє покликання?

Едвард похмуро кивнув.

— Коли я був підлітком, у мене були інші інтереси, — гмикнув Бенедикт.

Едвард запитально подивився на нього.

— Приватна школа, у якій я вчився, заохочувала до значно більш... жорстких експериментів, — відповів Бенедикт ухильно.

— Алкоголь? Наркотики?

— Я б не хотів заглиблюватися у деталі. — Бенедикт поворухнувся у кріслі, змінюючи позу. — У будь-якому разі, те, про що я говорю, було не правилом, а виключенням, хоча роль у моєму житті у певний період зіграло значну — не як керівна стежка, а, радше, як противага. Хай там як...

— Хай там як, не маючи можливості чи не бажаючи мати багато жінок у двадцять, ви з лишком надолужили цей недогляд у тридцять.

— У тридцять два, — ввічливо виправив Бенедикт. — Я не став би вибудовувати такий суворий причинно-наслідковий зв'язок, але якщо вам так зручніше...

— Я вже не знаю, що мені зручніше, — зітхнув Едвард, — я просто хочу зрозуміти.

— Так чи інакше, — люб'язно кивнувши, продовжив Бенедикт, — до початку 2009 року я опинився в ситуації, коли мені захотілося — без якихось особливих причин — стати тим, кого ви так барвисто в запалі нашої розмови назвали повією.

Едвард випростався.

— Я зовсім не мав на увазі...

— О ні, ви мали, — Бенедикт променисто усміхнувся, наче слівце, що його кинув Едвард кілька хвилин тому, було чимось на кшталт професійної похвали. — Тим

цікавіше, що ви вгадали: моя робота полягає в тому й виключно в тому, щоб займатися з жінками сексом. Інша справа — як і для чого. Заради цього я й створив агенцію.

— Щоб займатися сексом без жодних обмежень, — не стримався Едвард.

— У якомусь сенсі, — розсміявся Бенедикт. — Хоча, по суті, так всього лише простіше.

— Простіше?

— Звісно.

Бенедикт піднявся й, прихопивши зі столу попільничку й пачку сигарет, повернувся назад до вікна.

— Агенція, яка працює офіційно, дозволяє не тільки надавати послуги, але й робити це правильно, — м'яко сказав він.

Едвард стрепенувся.

— Що ви маєте на увазі?

— А хіба Лінда вам не говорила? — Бенедикт подивився на нього з цікавістю.

Едвард знітився.

— Ні, вона... Тобто, я хочу сказати...

— Зрозуміло.

— Знаєте, що є найбільш кумедним, Едварде? — Бенедикт відвернувся до вікна та подивився на чудернацький хаос зелених гілок, що хиталися за склом. — Те, що, коли я починав, ця ідея здавалася мені настільки ж безглуздою, як і вам.

Він прослідкував очима за невеличкою білкою, що перестрибнула з однієї гілки на іншу, й знову подивився на Едварда.

— Зараз смішно про це згадувати, — сказав він, — але коли ми з моїм другом Тоні вирішили спробувати себе в цій справі, то — враховуючи те, що жоден з нас до ладу у цьому не тямив й доводилося вчитися в процесі, — ми нарobili стільки помилок, скільки їх взагалі можна було наробити.

Бенедикт глибоко затягнувся й замовк. Едвард слухав уважно, не намагаючись ставити питань: він відчував, що час для них прийде, але цієї миті із подивом зауважив, що воліє слухати, а не говорити.

Бенедикт тим часом вів далі.

— Першою помилкою, яку ми зробили, було переконання в тому, що жінки, які звертаються до проститутки, знають, чого хочуть.

— А хіба ні? — Едвард вмить забув про свій намір не втручатися.

— Ні, — Бенедикт усміхнувся із розумінням. — Частіше за все — ні. І це цілком нормально, — додав він, дивлячись на здивованого Едварда. — Дослідження того, для чого жінка приходить до мене, — це не її, а моя робота.

— Ваша... — Едвард остаточно заплутався.

— Так, моя. — Бенедикт піднявся й прочинив вікно навстіж, впускаючи до кімнати свіже осіннє повітря. — Вся річ у тім, — продовжив він, присаджуючись на підвіконня, — що дізнатися про це, не маючи досвіду, неможливо. Перші кілька місяців я і Тоні повністю покладалися на бажання жінок, пропонуючи їм просто подзвонити до агенції й буквально замовити сесію зі мною у будь-який зручний для них час. В результаті до кінця року в нас було три заяви до поліції про спробу згвалтування та одна справа про захист честі й гідності, що майже дійшли до суду.

Едвардові очі розширилися.

Бенедикт розсміявся.

— На щастя, жоден з цих випадків не мав серйозних наслідків. Але вони навчили нас двох речей. По-перше, наша робота потребує обговорення абсолютно всіх деталей, починаючи з того, що я і клієнтка маємо на увазі під словом «мінет», і закінчуючи типом презервативів, які я волію використовувати. А по-друге, якщо ми хочемо, щоб наші клієнтки отримували те, що їм потрібно, нам варто докладніше цікавитися їхніми бажаннями.

Едвард насупився.

— Я все ще не розумію.

Бенедикт кивнув і, піднявшись з підвіконня, попрямував до дверей. За хвилину він повернувся з невеликою папкою сірого кольору, з коротким написом на палітурці. Він простягнув папку Едвардові.

Едвард автоматично взяв папку й, прочитавши напис, сплотив.

— «Лінда Сілвертон», — сказав він. — Це...

Бенедикт жестом зупинив його.

— Це не те, що ви думаєте, — відповів він спокійно. — Не компромат на неї й не перелік її кореспондентських рахунків із паролями та реквізитами офшорів. Це всього лише стандартне досьє.

— Досьє? — Едвард, що стискав папку тремтячими руками, подивився на Бенедикта.

— Так, досьє, — підтвердив той. — Цілком звичайне. Проте воно має величезну цінність для того, хто хоче не тільки подарувати жінці кілька приємних годин, але й, наскільки це можливо, виключити імовірність спричинення їй шкоди. — Він зробив паузу, даючи Едвардові перетравити інформацію. — Прочитайте, — сказав він, дивлячись на те, як Едвард нерішуче поглядає на папку. — Зараз тут немає нічого особистого, самі лише порожні форми для заповнення. Все важливе і справді небезпечне я вилучив. Від реального досьє тут тільки палітурка.

Почекавши одну мить, Едвард відсторонено кивнув та, опустивши погляд, відкрив папку.

Всередині було кілька файлів, серед них — анкета, що містила десять запитань щодо найрізноманітніших тем, — переважна більшість, як не дивно, не стосувалася сексу. Едвард уважно продивився документ. Професія, вік, опис себе, особисті захоплення. Він здивовано підняв очі на Бенедикта.

— Але де ж... — почав він. Бенедикт зупинив його.

— У самому кінці, — він не потребував уточнень, щоб зрозуміти, про що йдеться. — Одразу після питання про харчові уподобання.

Едвард не став цікавитися, навіщо Бенедиктові знати харчові уподобання своїх клієнток, й занурився у читання тексту внизу сторінки.

За пару хвилин він відірвався від документа й похитав головою.

— Неймовірно.

— Що саме? — Бенедикт зачинив вікно й відійшов до столу. — Бажаете чаю? — торкаючись кнопки виклику секретарки, спитав він, й Едвард вкотре за їхню зустріч із роздратуванням подумав про те, що цю людину, здається, нічим неможливо збентежити.

— Ерл Грей, без молока та цукру, — проговорив він та повернувся до папки. — Вони справді відповідають на всі ці питання? — сказав із недовірою.

— А чому ні? — Бенедикт передав секретарці прохання Едварда, замовив собі молочний улун та печиво і повернувся до крісла.

— Не знаю, — Едвард у роздумі закрив папку. — Не знаю, — повторив він. — Напевно, річ у тім, що